

Arrest

nr. 132 723 van 3 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, dient op 1 oktober 2013 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen.

Op 27 maart 2014, met kennisgeving op 2 april 2014, neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormen de bestreden beslissingen met reden:

“In uitvoering van artikel 51, § 2 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 01/10/2013 werd ingediend door: Naam: (...) om de volgende reden geweigerd :¹

[g] Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie :

Betrokkene diende op 01.10.2013 een aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 50§ 2,4 ° van het KB van 08.10.1981). Als staving voor haar aanvraag leverde betrokkene een aantal documenten aan, waaronder : een verbintenis tot tenlasteneming (dd. 13.08.2013) ondertekend door P. M. (N.N. (...)), een kopie van de verblijfstitel van de tenlastenemer, loonfiches (apr.-mei-juni en aug. 2013) en de aanslagbiljetten personenbelasting-aanslagjaar 2013 (inkomsten 2012) van P. M. en (partner) B. R. (N.N. (...)). Verder blijkt uit het administratief dossier dat er op 12.12.2013 aanvullende bewijzen werden aangeleverd nl., een bewijs van aansluiting bij de liberale mutualiteiten (attest van sociaal verzekerde) en loonstroken van de tenlastenemer (sept.-okt.-nov.2013).

Aan de hand van de voorgelegde stukken kan niet worden vastgesteld dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40§ 4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50§ 2, 4° van het KB van 08.10.1981 te kunnen verkrijgen. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker immers over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, dit kan op basis van de voorgelegde bewijzen van inkomsten niet besloten worden.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn (zie artikel 40§4, tweede lid van de wet van 15/12/1980). Aan de hand van de aangeleverde loonstroken kon worden vastgesteld dat P. M. twee kinderen ten laste heeft. Uit de gegevens van het dossier is gebleken dat zij niet enkel mevr. S., S. ten laste heeft genomen, zij onderschreef ook een verbintenis tot tenlasteneming voor dhr. S. H.(N.N. (...).v.nr. (...)) die eveneens op 01.10.2013 een aanvraag als beschikker van voldoende bestaansmiddelen indiende, op basis van de inkomsten van P. M.. Wat betreft dit inkomen van de garantsteller is niet helemaal duidelijk hoeveel er concreet ter beschikking is. Enerzijds is betrokkene kennelijk in loondienst tewerkgesteld waarvan het inkomen duidelijk aangetoond werd. Anderzijds doet het voorleggen van een berekening van de belastingen van 2013 vermoeden dat betrokkene wellicht een zelfstandige activiteit heeft of heeft gehad. Er kan echter niet met zekerheid worden vastgesteld of dit het geval is/was gezien het voorgelegde bewijs zich beperkt tot een berekening door een boekhouder en er niet kan van afgeleid worden of betrokkene heden die activiteit nog heeft en dus praktisch combineert met het werk in loondienst.

Op basis van de voorgelegde documenten kan dus niet worden vastgesteld in hoeverre de garantsteller over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorzien in het levensonderhoud van betrokkene, waardoor betrokkene het verblijfsrecht als beschikker niet kan uitoefenen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan:

“Eerste middel : de bestreden beslissing schendt minstens art. 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, ondermeer het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en bijgevolg ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat - wat het inkomen van de dochter van verzoekster, mevrouw P. M., betreft - o.b.v. de door verzoekster voorgelegde stukken (1) ‘niet helemaal duidelijk is hoeveel er concreet ter beschikking is’ en (2) er niet met zekerheid kan vastgesteld worden of de dochter van verzoekster over inkomsten uit zelfstandige activiteit beschikt én (3) zij reeds twee kinderen ten laste zou hebben én daarnaast dan nog zowel verzoekster als haar echtgenoot heeft ten laste genomen;

Aangezien art. 50, §2, 4°, a) van het K.B. van 8 oktober 1981 stipuleert dat “zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen”;¹

Aangezien er dus géén enkel beletsel was voor verzoekster om bij haar aanvraag de inkomsten van haar dochter - waarmee zij en haar echtgenoot duurzaam samenwoont – aan te wenden;

Aangezien de dochter van verzoekster geenszins inkomsten uit zelfstandige activiteit heeft én fiscaal gezien haar 2 kinderen niet ten laste van haar staan maar van haar echtgenoot!;

Aangezien verzoekster ten bewijze terzake onder stukken 2 t.e.m. 4 voegt : een verklaring op eer van de boekhouder, dewelke de dochter van verzoekster alsook haar partner bij hun belastingsaangifte heeft bijgestaan alsook de belastingsaangifte aj. 2013 zelf van zowel de dochter van verzoekster als van haar partner;

Aangezien voorts uit deze stukken blijkt dat de inkomsten van de dochter van verzoekster (en zeker in combinatie met de inkomsten van haar partner, bij wie hun twee kinderen fiscaal ten laste staan) ruimschoots volstaan om zowel verzoekster als haar echtgenoot ten laste te nemen en deze zondermeer kunnen gelden als 'voldoende bestaansmiddelen' in de zin van art. 50, §2, 4°, a) van het K.B. van 8 oktober 1981 ;

Aangezien hieruit ten overvloede blijkt dat de bestreden beslissing dan ook niet op een correcte feitenvinding gestoeld is;

Dat desondanks de huidige bestreden beslissing toch nog besluit tot weigering van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, maakt dat in casu art. 50, §2, 4°, a) van het K.B. van 8 oktober 1981 niet juist werd toegepast en de bestreden beslissing van elke redelijkheid en zorgvuldigheid (en bijgevolg van elke motivering) ontbloot is waardoor de bestreden beslissing zondermeer dient nietigverklaard te worden."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij lezing van verzoekster inleidend verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Zodoende werd voldaan aan de formele motiveringsplicht.

De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Voor wat betreft verzoeksters kritiek dat er in de bestreden beslissing verkeerdelijk zou worden gesteld dat haar garant twee kinderen ten laste heeft, laat verwerende partij gelden dat uit de meest recente loonfiches van september, oktober en november inderdaad blijkt dat zij twee personen ten laste heeft.

Verzoekster kan derhalve niet voorhouden als zou verwerende partij onterecht en op basis van onjuiste feitenvinding hebben geconcludeerd dat er 2 personen ten laste zijn.

Verzoeker gaat er bovendien verkeerdelijk van uit dat verwerende partij op absolute wijze stelt dat haar garant inkomsten heeft uit een zelfstandige activiteit. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat verwerende partij dit heeft kunnen afgeleid uit de voorgelegde stukken, doch dit niet met zekerheid kan vaststellen.

De beslissing luidt immers als volgt:

"Enerzijds is betrokkene kennelijk in loondienst tewerkgesteld waarvan het inkomen duidelijk aangetoond werd. Anderzijds doet het voorleggen van een berekening van de belastingen van 2013 vermoeden dat betrokkene wellicht een zelfstandige activiteit heeft of heeft gehad. Er kan niet met zekerheid worden vastgesteld of dit het geval is/was, gezien het voorgelegde bewijs zich beperkt tot een berekening door een boekhouder en er niet kan van afgeleid worden of betrokkene heden die activiteit nog heeft en dus praktisch combineert met het werk in loondienst."

Verzoekster kan niet voorhouden als zou verwerende partij zich op onjuiste feitenvinding hebben gebaseerd, nu in de bestreden beslissing een opsomming wordt gegeven van de stukken die door haar werden voorgelegd en die werden gebruikt bij de beoordeling van de aanvraag.

Het loutere feit dat pas na de bestreden beslissing, als bijlage aan het thans voorliggende verzoekschrift, nieuwe stukken worden toegevoegd waaruit zou blijken dat de garant voldoende middelen zou hebben om verzoekster en haar echtgenoot te onderhouden, doet uiteraard niets af aan de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, was dit stuk immers niet voorhanden.

Verwerende partij is na onderzoek van de voorlegde stukken tot de conclusie gekomen dat op grond van die stukken niet kan worden vastgesteld in hoeverre de garantsteller over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorzien in het levensonderhoud van verzoekster, waardoor betrokkene het verblijfsrecht als beschikker niet kan uitoefenen.

Verzoekster spreekt de bestreden beslissing niet op ernstige wijze tegen daar waar zij stelt dat "uit deze stukken blijkt dat de inkomsten van de dochter van verzoekster (...) ruimschoots volstaan om zowel verzoekster als haar echtgenoot ten laste te nemen (...)"

Zij toont niet aan, aan de hand van de voorgelegde stukken, concrete elementen of cijfers dat de bestreden beslissing manifest onjuist of kennelijk onredelijk is, doch beperkt zich er toe op algemene wijze te stellen dat de garant wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. 1 Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening heeft gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – waarvan de bepalingen correct worden weergegeven door verzoekster - heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk de determinerende motieven aan op basis waarvan deze zijn genomen. Zo wordt, in uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de vreemdelingenwet en artikel 50, § 2, 4° van het vreemdelingenbesluit, het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat verzoekster niet heeft aangetoond te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te kunnen voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Er wordt gemotiveerd dat rekening houdend met de voorgelegde stukken het inkomen van de garantsteller die de dochter is van de verzoekende partij niet duidelijk is en niet kan uitgemaakt worden of deze nog steeds zelfstandige activiteiten heeft of enkel in loondienst tewerkgesteld is. De inkomsten uit loondienst zijn wel duidelijk maar niet voldoende, rekening houdend met de tenlasteneming van de verzoekende partij en van de vader van de garantsteller en met de twee kinderen die de dochter van de verzoekende partij ten laste heeft.

Er blijkt niet dat deze motivering niet afdoende zou zijn in het licht van voormelde bepalingen die voorzien dat de burger van de Unie over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en waarbij wordt geduid dat de bedoelde bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De Raad benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

De Raad besluit dat de motivering pertinent en draagkrachtig is en verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.4. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan en van artikel 40, § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat geen rekening kan worden gehouden met de stukken die verzoekster thans bij haar verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlage 2). Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat zij dit stuk aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd in het kader van zijn aanvraag van een verklaring van inschrijving als houder van voldoende bestaansmiddelen. De Raad treedt in het voorliggende geschil immers overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter en dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te

beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

2.5. Verder maakt de bestreden beslissing melding van het in casu toepasselijke artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° (...)De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (vreemdelingenbesluit) luidt:

“§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:(...)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;(...)”.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij betreffende inkomsten van haar dochter en schoonzoon, met wie zij een gezin vormt de volgende documenten heeft overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing:

- loonfiche april 2013 van haar dochter a rato van 887,19 euro netto
- loonfiche mei 2013 van haar dochter a rato van 927,36 euro
- loonfiche juni 2013 van haar dochter a rato van 898,72 euro
- loonfiche augustus 2013 van haar dochter a rato van 849,57 euro
- loonfiche september 2013 van haar dochter a rato van 997,73 euro
- loonfiche oktober 2013 van haar dochter a rato van 918,92 euro
- loonfiche november 2013 van haar dochter a rato van 935,68 euro
- personenbelasting aanslagjaar 2013 inkomsten 2012 van haar dochter waarin de totale bedrijfsinkomsten omschreven zijn als zijnde 14101,07 euro met basisbelasting van 4033,93 euro
- personenbelasting aanslagjaar 2013 inkomsten 2012 van haar schoonzoon waarin de totale bedrijfsinkomsten omschreven zijn als zijnde 10269,21 euro.

Voorts blijkt uit een attest van gezinssamenstelling dat de verzoekende partij zich, samen met haar echtgenoot, voevoegt bij haar dochter en schoonzoon al waar ook de twee kinderen van de dochter van de verzoekende partij inwonen.

De verzoekende partij houdt staande dat de dochter geen inkomsten uit een zelfstandige activiteit heeft en dat fiscaal gezien de kinderen ten laste zijn van de schoonzoon, wat zij wenst te bewijzen aan de hand van stukken toegevoegd aan het verzoekschrift.

Dit betoog is niet dienend. De bestreden beslissing wijst de aanvraag af omdat de verzoekende partij onvoldoende duidelijke gegevens heeft verschaft betreffende de inkomsten. De bestreden beslissing stelt: *“Aan de hand van de voorgelegde stukken kan niet worden vastgesteld dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40§ 4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50§ 2, 4° van het KB van 08.10.1981 te*

kunnen verkrijgen. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker immers over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, dit kan op basis van de voorgelegde bewijzen van inkomsten niet besloten worden.

De bestreden beslissing geeft te kennen dat niet duidelijk is dat de dochter van de verzoekende partij nog steeds zelfstandige activiteiten heeft, wat correct is. Het is pas door het neerleggen van het verzoekschrift dat duidelijk wordt dat de dochter van de verzoekende partij enkel nog in loondienst werkt. Door een belastingdocument aanslagjaar 2013 voor te leggen was het niet uit te maken of de dochter van de verzoekende partij nog steeds zelfstandige activiteiten had. Betreffende haar inkomsten uit loondienst stelt de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat dit verworven inkomen duidelijk is maar acht de bestreden beslissing dit niet als zijnde voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de verzoekende partij ten laste komt te vallen van het sociale bijstandstelsel. Dit motief is kennelijk redelijk omdat de dochter van de verzoekende partij geen 1000 euro maandelijks verwerft en zij bovendien de garantsteller van haar vader is. Waar de verzoekende partij stelt dat haar inkomen, zeker in combinatie met het inkomen van haar partner bij wie de kinderen fiscaal te laste staan voldoende is, blijkt dit niet voldoende duidelijk uit de voorgelegde stukken voor het nemen van de bestreden beslissing. Vooreerst wordt betreffende het inkomen van de partner slechts inkomstenbewijzen voorgelegd aangaande het jaar 2012, waarvan niet duidelijk is of deze nog steeds dat inkomen verwerft en heeft de partner zich niet garant gesteld. De bestreden beslissing besluit op kennelijk redelijke wijze dat: *“Op basis van de voorgelegde documenten kan dus niet worden vastgesteld in hoeverre de garantsteller over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorzien in het levensonderhoud van betrokkene, waardoor betrokkene het verblijfsrecht als beschikker niet kan uitoefenen.”*

Er wordt nog opgemerkt dat het fiscaal ten laste nemen van de kinderen door de partner van de dochter van de verzoekende partij aan het voorgaande geen afbreuk doet. De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid’ van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Door slechts inkomstenbewijzen voor te leggen van de partner van de dochter betreffende het jaar 2012 en loonfiches van de dochter die het bedrag van 1000 euro niet overschrijden terwijl deze dochter ook een garantsteller is van haar vader en samenleeft met haar partner en twee kinderen, heeft de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze besloten dat niet afdoend is aangetoond dat de verzoekende partij niet zou komen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Met haar betoog toont de verzoekende partij geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aan.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit is niet geschonden.

2.6. Voor het overige volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij geen andere kritiek onderbouwt, evenmin gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande.

De Raad benadrukt evenwel dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken, toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Verzoekster gaf bij de indiening van haar aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving aan dat zij beschikte over voldoende bestaansmiddelen. Zij werd vervolgens – overeenkomstig artikel 50, § 2, 4° van het vreemdelingenbesluit – verzocht om binnen de drie maanden het bewijs voor te leggen van voldoende bestaansmiddelen. Er dient aldus te worden aangenomen dat verzoekster de mogelijkheid had om haar aanvraag te onderbouwen met alle nodige overtuigingsstukken. Zij was in de mogelijkheid om die gegevens en stukken voor te leggen die naar haar mening konden volstaan om aan te tonen dat zij diende te worden beschouwd als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Verzoekster was er

door het bestuur van op de hoogte gebracht welk bewijs zij diende te leveren en was in de mogelijkheid alle inlichtingen en stukken hiertoe over te maken. De bewijzen zijn in casu niet afdoende. De verzoekende partij maakt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

2.8. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantooit dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

2.9. In de mate dat de verzoekende partij in het kopje van het middel de schending van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur" aanvoert, laat zij voor het overige na te preciseren welk ander beginsel van behoorlijk bestuur zij bedoelt zodat dit onderdeel onontvankelijk is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). De Raad zal derhalve zijn wettigheidsonderzoek beperken tot de specifieke beginselen van behoorlijk bestuur die door de verzoekende partij is aangehaald geworden, met name de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

2.10. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN